

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 76/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Juskom, Račí potok 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, prezumpcie jeho neviny zaručenej čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jeho práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a prezumpcie jeho neviny zaručenej čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 5/2014 z 27. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2018 v elektronickej forme podpísanej zaručeným elektronickým podpisom doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, prezumpcie svojej nevinoty zaručenej čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a prezumpcie svojej nevinoty zaručenej čl. 6 ods. 2 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 5/2014 z 27. februára 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica, (ďalej aj „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. BB-3T 25/2012 z 23. januára 2014 (ďalej aj „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) uznaný vinným zo spáchania pokračovacích trestných činov skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov a peňažný trest v sume 100 000 €.

3. Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, konkrétne proti všetkým výrokom tohto rozsudku, podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým

uznesením tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody. Výrok rozsudku špecializovaného trestného súdu o vine a treste sťažovateľa zostal rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý, keďže odvolací súd považoval odvolanie sťažovateľa v tejto časti za nedôvodné.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že „vo výrokovej časti predmetného uznesenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky k iným napádaným výrokom rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica absolútne nevyjadril a preto som z uvedeného dôvodu presvedčený, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica doposiaľ vo výroku o vine a treste nie je právoplatný a teda ani vykonateľný“. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň poukázal na skutočnosť, že „Najvyššiemu súdu SR bol spis po rozhodnutí prvostupňového súdu o mojom odvolaní predložený dňa 15.2.2014 a dňa 27.2.2014, teda o 12 dní už bolo vo veci rozhodnuté... vyšetrovací spis, ktorý je súčasťou celého trestného spisu má okolo 80 zväzkov a cca 40.000 strán a súdny spis 15 zväzkov a cca 8.000 strán, je preto nemožné, aby senát Najvyššieho súdu SR sa oboznámil s celým spisom, ktorého znalosť je nevyhnutným predpokladom pre kvalifikované a zákonné rozhodnutie. Mám zato, že Najvyšší súd SR rozhodol o mojom odvolaní bez znalosti celého spisu a z tohto dôvodu sa nemohol opierať o vykonané dôkazy a preto je takéto rozhodnutie arbitrárne.“. Uvedeným konaním najvyššieho súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 17 ods. 1 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd - právo na osobnú slobodu, z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd - právo na spravodlivý proces, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd - právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd - zásada prezumpcie neviny

v dôsledku porušenia ustanovení zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.2.2014 pod spisovou značkou 4 To 5/2014 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prepúšťa [REDAKOVANÉ] nar.: [REDAKOVANÉ], t.č.: [REDAKOVANÉ] z výkonu trestu odňatia slobody.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000 EUR (slovom jeden milión eur).

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcovi.“

6. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd „dočasným opatrením v zmysle § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. rozhodol o prepustení mojej osoby z výkonu trestu odňatia slobody“.

7. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 2545/2018 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Rudolfovi Tkáčikovi. Sudca spravodajca Rudolf Tkáčik bol podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 členom III. senátu ústavného súdu, ktorý pracoval do 16. februára 2019 (deň uplynutia funkčného obdobia jeho členov, pozn.) v zložení Rudolf Tkáčik (predseda senátu), Jana Baricová a Mojmir Mamojka.

8. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľa rozhodnutá pôvodným III. senátom ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola preto náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. Podľa čl. II bodu 5 rozvrhu práce na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce pracuje

III. senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu), Peter Straka a Martin Vernarský (sudca spravodajca). O ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo teda rozhodnuté v tomto zložení senátu.

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru.

15. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

16. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky

18. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

19. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

20. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom

- a) zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;

d) pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;

e) zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

22. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

23. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa

rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

24. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že napadnuté uznesenie už bolo predmetom jeho prieskumu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to na základe sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 11. októbra 2016. Konanie bolo vedené pod sp. zn. III. ÚS 7/2017 a ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 7/2017-23 z 10. januára 2017 uvedenú skoršiu sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. V odôvodnení uvedeného uznesenia ústavný súd k námietke sťažovateľa o nevysporiadaní sa s jeho odvolaním v celom rozsahu zo strany najvyššieho súdu meritórne uviedol, že *„z obsahu odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd sa odvolaním sťažovateľa uplatneným vo vzťahu k výrokom o vine a treste riadne zaoberal a posúdil ho ako nedôvodné, formálny nedostatok absencie osobitného výroku tak v okolnostiach veci sťažovateľa nedosahuje takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala zásah zo strany ústavného súdu.“*

25. Keďže sa ústavný súd v uvedenom skoršom konaní a uznesení č. k. III. ÚS 7/2017-23 z 10. januára 2017 predmetnou námietkou sťažovateľa a jej vplyvom na jeho základné práva zaručené čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ústavy, ako aj na jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaoberal a meritórne o nej rozhodol, vznikla pre prípadné konanie o rovnakej budúcej sťažnosti toho istého sťažovateľa prekážka veci rozhodnutej (res iudicata). Z uvedeného dôvodu ústavný súd terajšiu sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením odmietol ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

26. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019). Preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

27. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

28. Rovnako aj v období doručenia sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu, keď bol ešte účinným zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „predošlý zákon o ústavnom súde“), sa podľa jeho § 53 ods. 3 uplatňovalo pravidlo, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

29. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti (vec III. ÚS 7/2017) zistil, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 5/2014 z 27. februára 2014 nadobudlo právoplatnosť 27. februára 2014. Rovnako je ústavnému súdu z uvedenej súvisiacej veci známe, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal 24. júla 2015 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 1 Tdo 11/ 2015 z 12. júla 2016 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 11/2015 z 12. júla 2016 bolo sťažovateľovi doručené 12. augusta 2016.

30. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým tento rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, bolo sťažovateľovi doručené 12. augusta 2016. Sťažovateľ sa na ústavný súd so svojou sťažnosťou obrátil 23. decembra 2018, teda až po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, keď lehota v danom prípade začala v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde (resp. v zmysle vtedy účinného § 53 ods. 3 predošlého zákona o ústavnom súde) plynúť 12. augusta 2016, teda odo dňa, keď bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku.

31. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 2 dohovoru v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

K namietanému porušeniu základného práva na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

32. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Z praktického hľadiska aplikačnej činnosti ústavného súdu to znamená, že ústavný súd môže skúmať namietané porušenie základných práv a slobôd len takým zásahom, ktorý sťažovateľ v petite svojej sťažnosti nezameniteľným spôsobom označil.

33. Podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu z 27. februára 2014 v konaní sp. zn. 4 To 5/2014.

34. Rešpektovanie sťažovateľovej dispozície návrhom na začatie konania i predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí ústavný súd viesť k odmietnutiu predbežne prerokúvanej sťažnosti z dôvodu jej oneskorenosti i v tejto časti. Dôvodom sú časové súvislosti uvedené v bode 30 odôvodnenia tohto uznesenia, ktoré ústavný súd nebude na tomto mieste opakovať. Aj v tejto časti je tak sťažnosť sťažovateľa podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

35. Berúc do úvahy dôslednosť odôvodnenia svojho odmietavého uznesenia, ústavný súd ešte k časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote dopĺňa, že tieto dve práva môžu byť porušené v zásade len postupom súdu, a nie samotným rozhodnutím súdu. Preto ani niet vecnej súvislosti medzi sťažovateľom namietaným uznesením najvyššieho súdu a právami zakotvenými v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v ústavnej sťažnosti vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu